

AGITACIÓ
I PROPA-
GANDA

ALGUNES NOTES DISPERSES A L'ENTORN D'UNA TARIMA

ESCANARIS DE LA POLÍTICA, FOTOGRAFIES, ESPECTRES,
FANTASMES I ALTRES FENÒMENS PARANORMALS

DOMÈNEC

1. UNA TARIMA A LA PLAÇA SVERDLOV

Una senzilla tarima de fusta de pi sense pintar, construïda amb preses. Lloc: la plaça Sverdlov davant del teatre Bolshoi a Moscou. Dia: el 5 de maig de 1920. Tres anys després de la revolució d'octubre de 1917. Uns milers de persones hi són concentrades. Dalt de la tarima, tres persones. En un lloc destacat hi podem veure Lenin arèngant les tropes a punt de marxar cap al front de Polònia. Al costat, a la seva dreta, hi ha Trotsky, que en aquell moment dirigia l'exèrcit Roig, i darrere seu hi podem distingir Kamenev.

El llenguatge corporal de Lenin és impecable: el cos inclinat cap a les masses com un mascaró de proa del vaixell de la revolució.

Al voltant, però, d'aquesta simple tarima, d'aquest humil dispositiu arquitectònic, es desplega tota una fosca i complexa trama... Una tràgica història i fantasma.

El fotògraf G. P. Goldshtain realitzà una seqüència de fotografies de l'acte. La foto principal de la seqüència, en la que hi podem veure Lenin arèngant les masses, amb Trotsky i Kamenev al costat, ràpidament circula per tot el món i adquireix una condició icònica. Esdevé un símbol de la Revolució, una icona equiparable al retrat del Che fet per Korda.

Amb Stalin al poder, el 1927, Trotsky i Kamenev foren expulsats del partit comunista i a partir d'aquell moment la fotografia original ja no serà mai més mostrada o reproduïda íntegrament a la Unió Soviètica. En les posteriors reproduccions, Trotsky i Kamenev han

estat reemplaçats per uns taules de fusta: eliminats, esborrats, transferits de cop a la condició de fantasma de la història.

El 1933, el destacat pintor del realisme soviètic Isaac Brodski rep l'enàrrec de reproduir la famosa escena en una gran taula: en lloc de la tarima que originalment ocupaven Trotsky i Kamenev, ell hi pinta dos periodistes. L'obra esdevé una de les màximes atraccions del Museu Lenin de Moscou i se n'imprimiren milions de reproduccions.

Kamenev fou condemnat a mort i afusellat el 25 d'agost de 1936. Trotsky va ser assassinat a la Ciutat de Mèxic el 21 d'agost de 1940, per Ramon Mercader, agent d'Stalin.

El mateix any 1920, El Lissitzky dissenya una tribuna mòbil d'estètica constructivista perquè la utilitzi Lenin en els seus mitings per tot el país. Artista clau de l'avantguarda Russa, dissenya obres de propaganda al servei de la revolució i la Unió Soviètica, dedicant-se intensament, a partir dels anys 20, a l'arquitectura i als dissenys d'exposicions. En el fotomuntatge del projecte de la tribuna, El Lissitzky utilitzà la imatge de Lenin inclinat cap a les masses, retallada de la famosa foto de Goldshtain.

El 7 de maig de 1936, amb motiu de la caiguda d'Addis Abeba i de la proclració del Nou Imperi Romà, tingué lloc una concentració davant la casa del Fasico di Cuomo. A la fotografia que documenta l'acte hi podem veure una multitud de gent enfocant la façana de l'edifici. Al gran mur de la dreta s'hi ha col·locat un gran retrat de Mussolini.

2. ARQUITECTURA BLANCA PER ALS CAMISES NEGRES

Els paradigmes expositius de Lissitzky van esdevenir de seguida la gramàtica d'un nou ús de la fotografia en l'espai d'exposició. Aquesta influència es veu clarament en la Mostra della Rivoluzione Fascista de Roma, el 1932. A la sala dissenyada per l'arquitecte Giuseppe Terragni, es presentava un foto-

montatge monumental titulat: "Com atreuen les paraules eloqüents de Mussolini al poble italià amb la força d'una turbina i el converteixen al feixisme". El mural mostrava la clara influència dels fotomuntatges de Gustav Klucis i Lissitzky.

Giuseppe Terragni fou el més important arquitecte racionalista d'Itàlia; la casa del Fasico di Cuomo és la seva obra cabdal. Terragni era un feixista convencut i la seva casa del Fasico té tanta càrrega ideològica com qualsevol projecte d'Speer dissenyat a major glòria de Hitler, i tanmateix, l'edifici és magnífic i subtil, sens caure en els basts trucs de cartó pedra de l'escenografia totalitària. Terragni projecta un cub de vidre en lloc de l'habitual temple clàssic. En un text sobre el projecte, escriu: "El feixisme és una casa de vidre", declara el Duce; i el sentit metafòric de la frase indica i esbossa les qualitats orgàniques, de claredat i honestitat de la construcció."

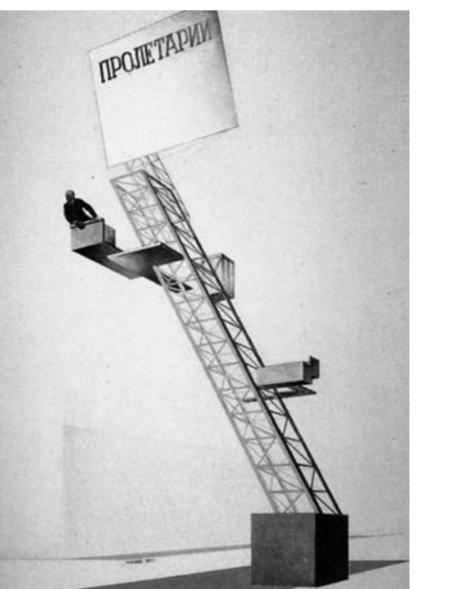
El 7 de maig de 1936, amb motiu de la caiguda d'Addis Abeba i de la proclració del Nou Imperi Romà, tingué lloc una concentració davant la casa del Fasico di Cuomo. A la fotografia que documenta l'acte hi podem veure una multitud de gent enfocant la façana de l'edifici. Al gran mur de la dreta s'hi ha col·locat un gran retrat de Mussolini.

3. CAMIONS FANTASMA AL CONSELL DE SEGURETAT

El 5 de febrer de 2002, el Secretari d'Estat nord-americà, Colin Powell, es presenta al Consell de Seguretat de l'ONU amb un seguit de dibuxos i esquemes —proves irrefutables d'uns pretesos laboratoris mòbils per a la fabricació i producció d'armes biològiques dins de camions i vagons de tren— amb l'objectiu de convèncer i demostrar la gran amenaça que representava l'Iraq. Després de la guerra va quedar demonstrat que tot fou una gran mentida. Ja no importava. Els dibuxos havien completat el seu propòsit. Al missatge que Powell va transmetre a tot el món no parlava de sospites, parlava d'una amenaça evident, i ho va fer de manera molt efectiva, sobretot per a la opinió pública nord-americana: uns dibuxos que tenien una aparença molt real.

4. CARRIAGENS FANTASMAS

El treball de Terragni fou un inevitable motiu d'incomoditat crítica per a la històriografia posterior a la II Guerra Mundial. Com separar la qualitat arquitectònica de les seves obres del seu compromís amb el sinistre règim feixista? A partir de 1945, a moltes publicacions i treballs sobre l'obra de Terragni, aquesta fotografia s'ha publicat manipulada. En la versió "definitiva"

hi desapareix qualsevol referència a la implicació política: s'esborra el retrat de Mussolini, solament podem veure una multitud concentrada davant d'un edifici blanc de geometria perfecta, despullat de qualsevol significat: pura arquitectura moderna.

5. GHOST LORRIES IN THE SECURITY COUNCIL

En 1933, el destacat pintor del realisme soviètic Isaac Brodski rebé l'enàrrec de reproduir la famosa escena en una gran taula: en lloc de la tarima que originalment ocupaven Trotsky i Kamenev, ell hi pinta dos periodistes. L'obra esdevé una de les màximes atraccions del Museu Lenin de Moscou i se n'imprimiren milions de reproduccions.

Trotsky fou condemnat a mort i afusellat el 25 d'agost de 1936. Trotsky va ser assassinat a la Ciutat de Mèxic el 21 d'agost de 1940, per Ramon Mercader, agent d'Stalin.

El mateix any 1920, El Lissitzky dissenya una tribuna mòbil d'estètica constructivista perquè la utilitzi Lenin en els seus mitings per tot el país. Artista clau de l'avantguarda Russa, dissenya obres de propaganda al servei de la revolució i la Unió Soviètica, dedicant-se intensament, a partir dels anys 20, a l'arquitectura i als dissenys d'exposicions. En el fotomuntatge del projecte de la tribuna, El Lissitzky utilitzà la imatge de Lenin inclinat cap a les masses, retallada de la famosa foto de Goldshtain.

6. WHITE ARCHITECTURE FOR THE BLACKSHIRTS

L'obra de Terragni fou un inevitable motiu d'incomoditat crítica per a la històriografia posterior a la II Guerra Mundial. Com separar la qualitat arquitectònica de les seves obres del seu compromís amb el sinistre règim feixista? A partir de 1945, a moltes publicacions i treballs sobre l'obra de Terragni, aquesta fotografia s'ha publicat manipulada. En la versió "definitiva"

SOME SCATTERED NOTES

ABOUT A DAIS

SCENARIOS BASED ON POLITICS,
PHOTOGRAPHS, SPECTRES,
GHOSTS AND OTHER PARANORMAL PHENOMENA

DOMÈNEC

1. A DAIS IN SVERDLOV SQUARE

A simple, unpainted, pine wood dais, built in a hurry. Place: Sverdlov Square in front of the Bolshoi Theatre in Moscow. Day: 5 May, 1920. Three years after revolution of October 1917. Thousands of people are gathered there. On the dais are three people. Occupying the central position we can see Lenin, haranguing the troops who are about to leave for the Polish front. On the left is Trotsky, who was in charge of the Red Army at the time, and behind him we can make out Kamenev.

Lenin's body language is impeccable, with his body inclined towards the masses, like the figurehead of the ship of the revolution.

Around this simple dais, however, around this humble architectural feature, a whole dark, complex web spreads out... a tragic story of spectres and ghosts.

On 7 May 1936, to mark the fall of Addis Ababa and the proclamation of the New Roman Empire, there was a rally outside the Casa del Fasico di Cuomo. In the photograph documenting the event, we can see a crowd of people outside the front of the building. A large portrait of Mussolini has been placed on the wall on the right.

The Terragni's work inevitably led to critical discomfort for post-World War II historiography. How could the architectural quality of his work be separated from his commitment to the sinister Fascist regime? After 1945, in many publications and studies of Terragni's work, this photograph has been published manipulated. In the "definitive" version, any reference to political involvement disappears: the portrait of Mussolini is eliminated and we can only see the crowd concentrated in front of a white building with perfect geometry, stripped of any significance: *pura arquitectura moderna*.

With Stalin in power, in 1927 Trotsky and Kamenev were expelled from the Communist party and, from then on, the original photograph would never again be shown or reproduced in full in the Soviet Union. In later reproductions, Trotsky and Kamenev have been replaced by wooden boards: eliminated, rubbed out, turned once and for all into historical ghosts.

In 1933, the outstanding socialist realist painter Isaac Brodski received a commission to reproduce the famous scene on a large canvas: instead of the dais originally occupied by Trotsky and Kamenev, he painted in two journalists. The work became one of the greatest attractions at the Lenin Museum in Moscow and millions of reproductions were printed.

Kamenev was condemned to death and shot on 25 August 1936. Trotsky was assassinated in Mexico City on 21 August 1940 by Stalin's agent Ramon Mercader.

In that same year, 1920, Lissitzky designed a mobile stand with a constructivist appearance for Lenin to use at his rallies all round the country. A key artist of the Russian avant-garde he designed works of propaganda in the service of the revolution and the Soviet Union, devoting himself intensively, from the '20s onwards, to architecture and exhibition design. In the photomontage for the stand design, Lissitzky used the image of Lenin inclined towards the masses, cut out of Goldstein's famous photograph.

2. WHITE ARCHITECTURE FOR THE BLACKSHIRTS

Lissitzky's exhibition paradigms immediately provided the grammar for a new use of photography in exhibition spaces. This influence can clearly be seen in the *Mostra della Rivoluzione Fascista de Roma*, in 1932. In the room designed by the architect Giuseppe Terragni, a huge photomontage was presented, entitled: "How Mussolini's eloquent words attract the

AGITACIÓ I PROPAGANDA

SALA D'ART JOVE

1 octubre - 12 novembre 2009
1 October - 12 November 2009

Alba Mayol Curci
Tjasa Kancler
Itziar Zorita

Procés de tutoria:
Mentorship:
Domènec

Coordinació:
Coordination:
Oriol Fontdevila, Experimentem amb l'Art (Txuma Sánchez i Víctor Lobo) i Marta Vilar-dell'

Disseny:
Design:
Unitat d'Autoedició i Disseny de la Secretaria de Juventut

Traducció i correcció:
Translation and correction:
L'Apostol i Adimatiq

Impressió:
Printing:
Rotimprès

SALA D'ART JOVE
Secretaria de Juventut
Calàbria, 147. 08015 BARCELONA
Tel. 93 483 83 61

Metro: Línia 1 (Rocafort) i línia 5 (Entença).
Bicing: 111 (Calàbria, 135) i 262 (Rocafort, 103).
www.gencat.cat/joventut/salartjove/artjove.dasc@gencat.cat

Horari:
Opening times:
De dilluns a divendres, de 10 a 20 h. Dijous i dissabtes i diumenges tancat.
Monday to Friday, from 10am to 8pm. Closed on Saturdays and Sundays.

HIT-TO-KILL
Tjasa Kancler
2009. 50'

Guió i direcció:
Written and directed:
Tjasa Kancler

Càmera:
Camera:
Roberto Gant

Edició:
Editing:
Tjasa Kancler

So i música:
Sound and music:
Bronislaw Szalanski

Programació web:
Web programming:
Pau Artigas
www.p-a-a-d-i-g-m-a-net
www.hit-to-kill.net (active from December 2009)

Entrevistes:
Interviews:
Katarzyna Puzon, Roman Kužniar, Jerzy Szygiel, Andrew Zebrowski, Ellisiv Ronglien, Filip Ilkowsk, Jerzy Wroniszewski, Jana Glivická, Jan Májíček, Erazim Kohák, Miroslav Hroch, Radim Válečník, Josef Hála, Václav Novotný, Eva Novotná, Martina Landergott, Roman Janouch, Marina Gržinič, Santiago López Petit.

Agràments:
Special thanks to:
Katarzyna Puzon, Roman Kužniar, Jerzy Szygiel, Eftimia Anesti, María Ruido, Marina Gržinič, Santiago López Petit. Roman Kužniar, Erazim Kohák, Miroslav Hroch, Radim Válečník, Josef Hála, Jerzy Szygiel, Andrew Zebrowski, Ellisiv Ronglien, Filip Ilkowsk, Jerzy Wroniszewski, Jana Glivická, Jan Májíček, Václav Novotný, Eva Novotná, Martina Landergott, Roman Janouch, Bronislaw Szalanski, Roberto Gant, Nuria Pérez, Pau Artigas, Ne Základnám, Stop War Initiative, Hangar, Fundación Guasch Coranty, Lab-Media.

ANAMNESI / CARTOGRAFIES

Alba Mayol Curci
Barcelona - Tarragona, 2008 - 2009

Amb la col·laboració de:
With the collaboration of:
Josep Armengol, Pere Godall, Isidre Prades, Josep Espugas, Josep Sanjuan, Josep Gras, Pere Cañellas, Joan Roig, Joan Godall, Miquel Rosell, Miquel Morera, Benigno Corbella, Josep Aguiló, Josep Florit, Victor Campdelcarral, Joan Banús i Miquel Rebull.

Enregistrament en vídeo i col·laboració tècnica:
Video recording and technical collaboration:
Álvaro Ramírez

Agraïments:
Special thanks to:
Consorti Memorial dels Espais de la Batalla de l'Ebre - COMEBE, Agrupació de Supervivents de la Lleva del Biberó-41, Lluís Rovira, Maria Company i Joan Pàmies, Lluís Perera, Josep Romeu, Anton Gurí i Agapito Olivé.

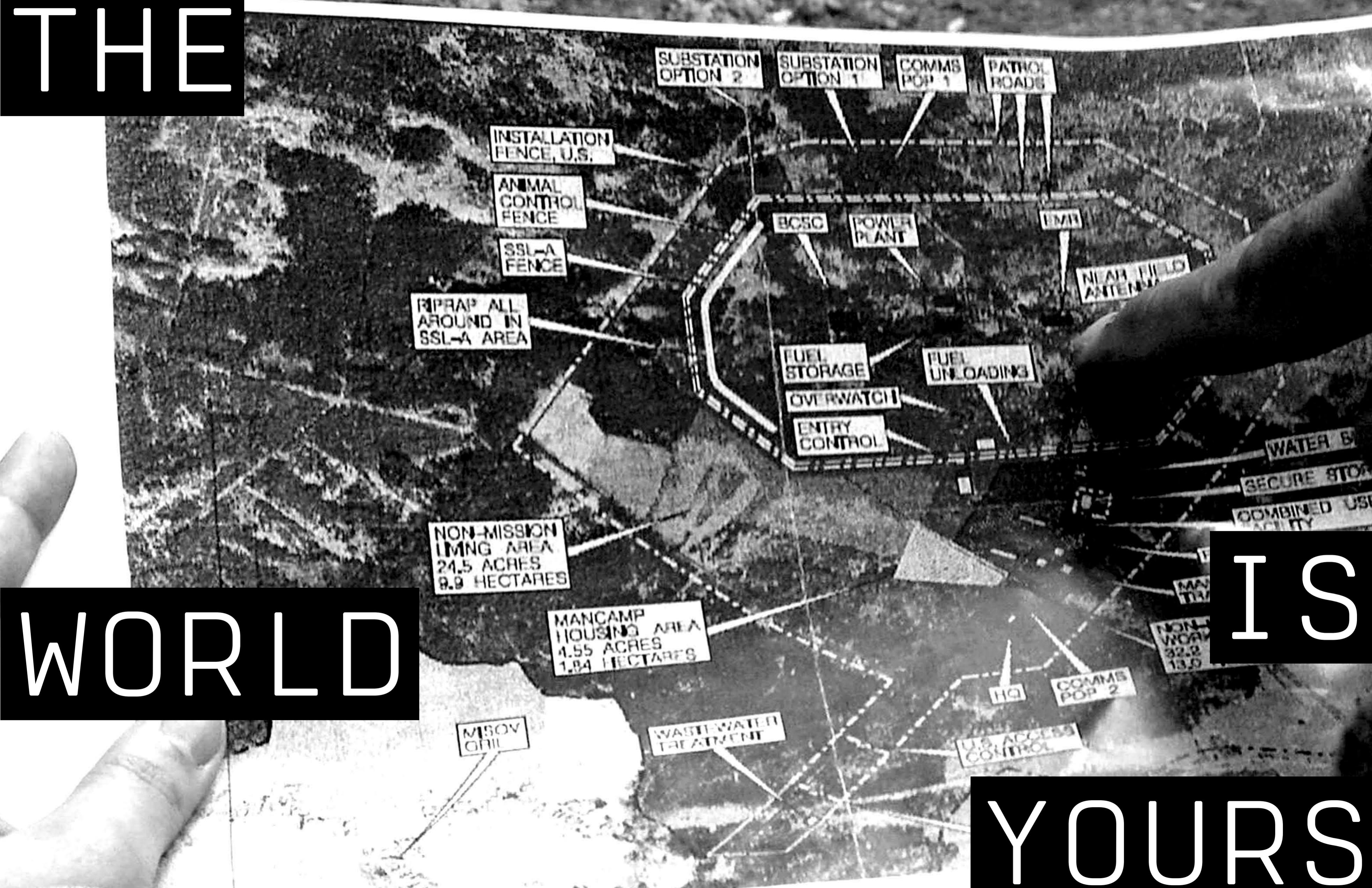
CAMARADAS, CIUDADANOS, HERMANOS Y HERMANAS
Itziar Zorita
Barcelona i Mataró, 2009

Amb la col·laboració de:
With the collaboration of:
Oihane Espuña (mobiliak)

Intèrprets:
Actors:
Ana Victoria Alcaraz, Andrea Sánchez, Aitor Gabaldà, Marc Fernández Claret, Shaira Sanchez, Teddy Santiago López, Marina Guerrero, Marc Villanueva i Mir, Nil Moyano i Penélope Pequero.

Càmeres:
Cameras:
Roger La Puente, Oscar Martín i Magda Timoner

Agraïments:
Special thanks to:
Oriol Txuma, a tots/es de Can Xalant, Domènec, a tots/es de l'Associació de Veïns de Pla d'en Boet, Mala Voadora, Oihane (mobiliak), IES Satorras, IES Pla d'en Boet, a tots/es els participants i col·laboradors del taller.

WORLD

I S
Y O U R S

THE

HIT-TO-KILL

TJASA KANCLER

A l'estiu de 2008 es va signar l'Acord sobre defensa contra míssils entre els Estats Units i els governs de la República Txeca i Polònia per assegurar, tal com es va anomenar, "la nostra seguretat comuna". Aquest videoassaig emfasitzà els elements polítics i estratègics del desplegament de l'escut antimíssils dels Estats Units a l'Europa de l'Est, que impliquen el diàleg entre conceptes com ara seguretat, dominació mundial, democràcia, propaganda i resistència. A continuació presentem algunes parts transcrites i editades que s'han utilitzat al videoassaig.

SANTIAGO LÓPEZ PETIT: L'era global significa capitalisme global, que va començar simbòlicament l'xi de setembre de 2001; el capitalisme global significa que la realitat s'ha tornat completament capitalista. L'era global és una època d'incertesa: pot passar qualsevol cosa en qualsevol indret del món. El discurs de seguretat és el que ha permès la reconstrucció de la Nació-Estat en crisi en la forma de "guerra contra el terrorisme", la qual cosa ha permès introduir una legislació que era impensable fins aleshores. Així doncs, es pot fer el que es vulgui; el discurs de protecció encoberta és l'altra cara del discurs del control.

MARINA GRŽINIĆ: La relació entre l'estrategia ofensiva i la defensiva ens mostra clarament, tal com demostren el cas dels Estats Units, un procés, que forma part del capitalisme global neoliberal, de desregulació completa. Aquesta desregulació funciona sempre de manera que, d'una banda, promou quelcom de manera positiva i, de l'altra, de manera encoberta, reforça la política de la guerra. La desregulació produeix precisament l'efecte oposat del que en realitat declara.

JANA GLIVICKÁ: Una de les exigències de l'anomenada Revolució de Vellut el 1989 a la República Txeca era la següent: "No més tropes estrangeres. No més soldats estrangers". Durant els darrers 20 anys aquesta postura ha canviat gradualment i persones com Vaclav Havel, el nostre primer president, que a principis dels anys 90 parlava sobre la dissolució de la OTAN argumentant que si ja no teníem el Pacte de Varsòvia

Jana Glivická

Erazim Kohák

Base Brdy

no necessitarem la OTAN, es va convertir en l'arquitecte de la nostra entitat en aquest organisme. Per tant, el panorama ha canviat gradualment fins arribar a un punt en què aquesta situació sembla natural i en què Europa és naturalment l'aliat més proper dels Estats Units, sense importar el que aquest pas faci. Poden atacar l'Afganistan, poden atacar l'Iraq... la qual cosa, segons Nacions Unides, és una guerra il·legal, però això no ens importa; participem en aquestes guerres i ningú no en té cap dubte. S'entén com a quelcom natural, i crec que aquest fet és l'amenaça més gran en general, perquè en realitat no en té res, de natural.

ERAZIM KOHÁK: Amèrica està atrapada en la trampa de la seva pròpia por. Un exemple clàssic d'això el trobem en Stalin, que era molt paranoid. Els alemanys tenen el terme Abwehr Psychose, que vol dir psicosi defensiva. Stalin se sentia amenaçat per qualsevol persona que no pogués controlar, i crec que els Estats Units, des de l'època de Reagan, van en la mateixa direcció: la sensació que els únics països que estan segurs són aquells on els Estats Units té una base, aquells que controla. A l'administració Bush li agradava molt trobar enemics externs, i hi utilitzava per mobilitzar l'opinió pública; estem sota una amenaça i, per tant, es tracta d'un impuls de mobilització. Aquest fet no canvià d'un dia a l'altre; està canviant, però ni tan sols l'Obama ho pot canviar tan ràpid.

ANDREW ZEBROWSKI: Crec que la qüestió de la guerra i la pau s'ha d'abordar com un tot, i l'escut antimíssils és una part molt important de l'estrategia del conflicte antiimperialista, de països que opten per la guerra quan creuen que aquesta és l'única manera de ser competitius.

JAN MÁJÍČEK: Ens van dir que aquest sistema ens protegia dels anomenats "estats perillosos" com ara Corea del Nord o l'Iran. Però això és bàsicament una divisió del territori europeu; és un pla per dividir Europa, per aconseguir no una Europa unida, sinó una Europa dividida per aquestes bases militars. Els Estats Units té bases militars a Alemanya i a la Gran Bretanya, en té a Espanya, algunes a Itàlia, i els agradarà augmentar aquesta presència militar a Europa Central i de l'Est, que és bastant important per la senzilla raó estratègica d'enclavar Rússia. I això vol dir que no cal tenir aquest sistema en particular, sinó tenir qualsevol sistema per tenir presència militar a la zona.

JAN MÁJÍČEK: Un element molt important, a part d'aquests dos Tractats, és el fet que es va signar un tercer Tractat sobre la cooperació entre l'Acadèmia Txeca de Ciències i algunes companyies militars nord-americanes, per la qual cosa alguns científics txecs participaran en investigacions militars de nova tecnologia.

MARINA GRŽINIĆ: Les investigacions realitzades per Andrew Ross a meitat dels anys 90 mostraven un aspecte molt interessant: pràcticament a tots els indrets del món on s'instal·len aquestes bases, també s'instal·len per recollir informació sobre mapes demogràfics, rutes de migració, indrets on es passa gana... Aquest investigador va dir que avui en dia les estructures complexes de defensa militar especialment configurades recopilen mapes mediambientals que mostren la localització de les plantes nuclears, mapes geopolítics marcats amb els punts on es realitza contraban de recursos naturals, llocs potencials on es podríen produir guerres "naturals" i declarar-se l'estat d'excepció...

ELLISIV RONGLIEN: Després que el govern de Polònia signés l'Acord, el Parlament no el va ratificar. Crec que es va produir un període d'expectació per part del nostre govern per tal d'observar el que passaria amb les eleccions als Estats Units i què faria la nova administració en relació amb aquest programa. En certa manera, aquesta situació encara està vigent. I això també significa que hi ha molts menys debats als mitjans de comunicació i molta menys mobilització pel que fa a aquest tema de l'anomenat escut antimíssils.

MIROSLAV HROCH: La meva opinió es troba fortement influenciada pel fet que no disposem d'informació en la qual puguem confiar. Ens van donar tres explicacions diferents sobre què significa el radar o, en altres paraules, contra qui ens han de protegir. Una versió era: "Es construeix per protegir els Estats Units". Aquesta és la primera versió. L'altra versió era que ens havia de pro-

HIT-TO-KILL

TJASA KANCLER

In summer 2008, the Missile Defense Agreement was signed between the U.S./Czech and U.S./Polish Governments to ensure, as it was termed, "our common security." This videoessay emphasizes political and strategic elements of the deployment of U.S. anti-missile shield in Eastern Europe, entailing dialogue between concepts such as security, global dominance, democracy, propaganda and resistance. Presented here are some of the transcribed and edited parts used in the videoessay.

JAN MÁJÍČEK: A promise was made to give something like 1 billion of Czech crowns to the region of Brdy, where the Radar should be built, to the small villages, and the truth is that many mayors started with some projects, but with the fall of Topolanek's government, now, they realized that they wouldn't get anything, so many of them have big debts because they already started to make some projects.

KATARZYNA PUZON: It can be seen from two sides: on the one hand you can see it like a kind of danger that is right around the corner, but on the other hand, you can be persuaded that you have been chosen. It's you, it's your town (Slupsk, Poland), you know, there are so many places, but it's your town, there are so many other towns that could have benefited from this, but it's your town. I think this kind of discourse was present from the very beginning, in the media as well. We were just promised so many things, it was a question of a visa, of being a friend of a superpower, and many issues were raised: look at Iraq!

MARINA GRŽINIĆ: The relation between the offensive and defensive strategy is showing clearly, as it stands by the USA, a process, part of the neoliberal global capitalism, of complete deregulation. This deregulation is always at work in such a way that on the one side promotes something as positive, and on the other, in its background, it reinforces the policy of war. Deregulation produces precisely the opposite of what actually declares.

JANA GLIVICKÁ: One of the demands of the so called Velvet Revolution in 1989 in Czech Republic was: "No More Foreign Troops, No More Foreign Soldiers". During the last 20 years this has gradually been changing and people like Vaclav Havel, our first president, who, at the beginning of the 1990s, was talking about the dissolution of NATO, was saying that if we do not have the Warsaw Pact anymore, we don't need NATO, became the architect of our NATO membership. So all this has gradually been changing towards a feeling that it is natural and that Europe is naturally the closest ally of the United States, no matter what the United States does. They can attack Afghanistan, they can attack Iraq..., in what, according to United Nations, is an illegal war, but we do not care about this; we participate in this wars and no one has any doubt about it. It is understood as something natural and I think this is the biggest threat in general, because it's really not natural.

ROMAN KUŽNIAR: America is caught in trap of its own fear. A classical example of this was Stalin, Stalin was very badly paranoid. Germans have the term Abwehr Psychose - defensive psychosis. Stalin felt threatened by anyone whom he did not control, and I am afraid that the United States, since Reagan, has been going in that direction: the feeling that the only countries that are safe are where America has a base, which America controls. The Bush Administration was very much committed to finding external enemies, because it used this to mobilize public opinion; we are under threat therefore it's a mobilization impulse. This is not going to change over one night, it is changing, but even Obama cannot change it overnight.

MIROSLAV HROCH: It is the most expensive business in the history of the arms race and obviously there are threats which are objective, but then, besides that, there are big economic interests; huge, gigantic incoming interests, which are behind it. So the interest of big business, plus the ideology of American hegemony throughout the 21st century combined, and then they started to develop this. But they started to develop the global

one, the global missile defence system, the one which, if once constructed and credible and reliable, would give the United States a strategic hegemony, not even primacy but hegemony for decades to come.

Redzikowo

Katarzyna Puzon

Marina Gržinić

Roman Kužniar

what I have to be protected or if at all, it is going to protect me. Or what consequences the construction of this Radar would have for future international relations.

SANTIAGO LÓPEZ PETIT: Today, the critical political discourse is not constructed so much on the horizons that we need to reach, big goals, big ideologies, but on, what I would call, fragments of sense, which are articulated around these gestures of rejection.

JANA GLIVICKÁ: They signed two agreements: one main agreement about building this base, and the second agreement, the Status of Forces Agreement, the so-called SOFA... What is strange about the first agreement is that it's the agreement about building some specific military base, and there are no parameters for building this Radar, the size of the area they will use is not resolved. But what is really a problem is that they can gradually develop all the installations that will be there, so it means it's just a blank cheque signed with the US military. And the second agreement, the SOFA Agreement, is related to all the US military presence in the Czech Republic, so in the future, it will be less complicated to install any new bases and installations, or to have the permanent presence of US army.

JAN MÁJÍČEK: One very important thing, besides these two Treaties, there was the third treaty being signed and it's about the cooperation between the Czech Academy of Science and some American military companies, so some Czech scientists will be participating in military research for new technologies.

MARINA GRŽINIĆ: The research that was done by Andrew Ross in the mid 1990s, presented kind of an interesting point, that practically where they are installed, all over the world, they are also there to get this data concerning the demography maps, routes of

Tarragona 20 de març del 2009
Na Alta Major Cuiici
c/ Consell de Cent num. 29
UOULL - BARCELONA

Distinguda Srta. Alba: Amb data 20 de Gener cu. ne rebut la seva carta circular, sense data, que en comunica que ha guanyat la beca Art. Jove 0 de la generalitat de Catalunya, que molt m'ha n'alegró, encara que no vinc el gosu de coneixala, no obstant, per el sol fet a interessar-se per la meva persona i per la lleva uel biberò i supervivent de la guerra civil espanyola, no vinc cap inconvenient a ajuadar-lo que pugui.

Jo soc Pere Canellas Marine, nascut a Tarragona al dia 1 de Març de 1.920, reemplaç del 41 (lleva del biberò), al dia 28 de Abril de 1.930 vaig ingressar a l'exercit republicà, després el mes de Maig fins al mes de Novembre de l'esmentat any vaig lluitar per les terres de l'Ebre. del dia 20 ue desembre als volts de Nadal al front de Lleida a la defensa de Caudubyà, passant per la província de Tarragona a la de Barcelona fins al 11.11.1930, fet presoner, vaig ingressar al camp de Concentració de Barbastre (Usca) als finals del mes de Gener y en llibertat al dia 30 de Març del mateix any 1.939, vol seguit vaig ingressar a la 4ª Regió Aèrea Pirineu a Tarragoça, amb uesti al camp d'Aviació de Castejón (Navarra) i licenciat al any 1944.

Aixos es en sinèssis el transcurs a una guerra no desitjada per ningú i per postures pernadas, visistus i castigats no en vulgar mes, ni ni agutius tots colors, ara ve, els anys no perdonen i la memòria llagueixa.

Espero poder-la ajudar amb tot lo que pugui i em recordo, mentre s'anvoreu una llocta estreta de ma d'un viderò Tarragona

Signat- Pere Canellas i Marine

pd.

Personall votes les talles ud ortografia i mecanografia

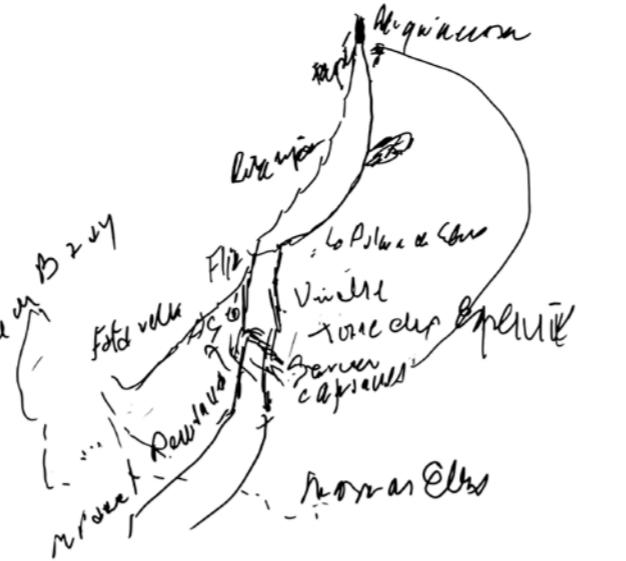

ANAMNESI / CARTOGRAFIES

ALBA MAYOL CURCI

El debat sobre l'objectivitat de la història és un element recurrent i comú a d'altres disciplines humanistes que s'emmarca dins els discursos científics de la contemporaneïtat. La història ha estat objecte de desconstrucció i anàlisi des de diferents perspectives, revelant-se la seva construcció ideològica com a narrativa per a fonamentar les societats seguint guions polititzats, enfront de la insistència constant de legitimació valent-se del seu suposat rigor científic basat en dades empíriques. D'acord amb la seva vocació legitimadora, la narrativa històrica tradicionalment fa ús dels llenguatges propis de la ciència, essent la cartografia un mitjà per construir visualment el guió d'uns fets. La visió que proposa un mapa és habitualment una visió zenital i totalitzadora, que pretén clarificar, donar llum i establir com a certa tota una sèrie d'esdeveniments en el territori i en el temps. Per poder traçar una sortida als processos d'invisibilització que això comporta, cal elaborar una estratègia lateral de visibilització, remapejar seguint la lògica de la memòria individual i les narratives personals.

Hi ha passat molts anys sense poder parlar. Les bombes van caure a casa meva. Quan parlava de guerra ningú no feia cas. Tenia com al·lícient que sabia tocar el piano. Tot es va trencar. El primer dia vam dormir a una fusta a terra. Quaranta-dos divisió, dos-cents vint-i-set brigada, nou-cents cinc batalló, quarta companyia. Aquest és el meu destí. Músic, doncs farem una banda de cornetes. Mentre tiràvem tiros d'un costat a l'altre doncs res, era tranquil. Marcha atrás, marcha alante. No es pot explicar, allò. És infernal. Veig una llum lluny. Com a conills, com a conills. Alto, alto peque, em deien peque perquè era baixet. Pensa que esto te ha salvado la vida, tenlo en cuenta. La mare és la que es nombra més, del pare no se'n diu mai res, però la mama sí. Estirat a terra així encara tocava el piano a terra com si estigués. Jo llavors no portava ulleres, cavalls morts per terra i vuit o deu soldats que discutien. És difícil això. Dificilíssim. Una bassa que era molt gran que la vam buidar on hi bevien els cavalls. Muntanyes, mesetes que anaven pujant. La bassa sí, perquè la bassa encara hi és. S'ho pot imaginar. Nosaltres no portàvem cap paper. Poques zones verdes. L'aigua baixava molt bruta. Color de terra, de verd poc, verd poc, terra sí. No els importa ni el nom ni res. Verdós blauer. És tan diferent de la pel·lícula. Va viure, i tocava la trompeta. Al cap d'un any estàvem tots a les oficines. Música del sur. La crisis; jo ja n'he passat, de crisis. Es va quedar bevent i es va ofegar, bevent bevent, es va ofegar. Ho intento i no sé on sóc. El dia que feu l'exposició ja m'ho diràs. I em van vestir de pagès i vaig entrar amb ells. El fill de la Tecla, el fill de la Tecla. Jo vaig tocar un piano a dalt d'una església no sé com el van pujar. Jo no vaig dir mai em mataran deia: tinc por, tinc por, tinc por. A la luna no se puede ir porque no hay suficiente combustible. La gent parada fa mals pensaments i la gent robava del moll i l'endemà al matí tot es va encendre com un polvorí. "Jo sóc un capità molt capità" i ens va abandonar a l'últim moment. Ara tinc promès que vull anar allí on em volien afusellar. Preguntava com em deia jo, com em deia jo i resulta que no parlava casi de la por. Vamos a ver muchacho, usted dice que se llama Miguel, ¿cómo se llama su madre? Uns artistes de l'època que ens van fer com un festival abans de sortir. Era herba i pins i teníem una bassa que estava plena de sapos d'aquells petitets. No corras hasta que no te pasen las bombas per encima. Naltrus de cavalls no en vam deixar passar ni un. Un mulo d'aquells grisos i nosaltres "matem-lo, matem-lo" i "no no no" però aquell animal es veu que es va enrecordar de casa seva, va rompre la corda i es va escapar que el vam haver de matar i teníem un matarife que era de Girona. Mai ens ha sapigut reconèixer. Van matar l'escrivent nostro que era un pagès d'aquí Cambrils. Sa mare va començar que l'anéssim a desenterrar. Arribar a no parlar de por. Campo través ens van portar a prendre la declaració. I va passar així. El vermell. Perquè és un temor que li tinc ja. Això era una vall, el riu, nosaltres estàvem aquí en aquestes muntanyes, sol. Un sol d'estiu que cremava. Al Tibidabo arribem allà i ningú, ningú. Et donen un fusell i dos-centes cinquanta bales. Hi havia un telèfon de banda a banda del riu i a l'altre costat parlava el teniente general amb l'estat major i ens deia de tot. Aquest sol que feia que cremava. Mira aquest noi que s'ha adormit vols dir que s'ha adormit. Un noi de Reus que es deia Príncep, un noi molt valent. Et vas a descuidar i et van a matar. Jovenet, divuit anys, un fideu. Sentien un aviò i desapareixien tots. Escolta, estan aquí dalt. Teniente ¿quiere usted? Vete muchacho, vete, vete. Jo em vaig quedar el mirall la pinta i l'abecedari. Hosti ja m'han mort, ja estic mort. Va estar tot el dia amagat amb mi al riu, que no podia respirar. Surto i estaven tots rebolcant-se per terra, però no era sal, era nitrat. Arribem a l'economato, hosti hi havia de tot. Era factor de la Renfe i ella esperava el marit. Quatre avellanes, un grapat de garrufes. Aquest home era professor de

ANAMNESIS / CARTOGRAPHIES

LBA MAYOL CURCI

sica i al mateix temps tenia un forn a ledo. Me'ls rento i els botons eren de tró. Un home molt serio li havies de de usía. No hi havia manera. Va venir un cotxe descapotable de Barcelona amb casco, amb pistoles "hay que querer los conventos". No tenia plats, no via res, no tenia amics, fins que va vindre la mare amb la tia i em vaig posar dolor. Ho sento. Abans les famílies i m famílies i en veure'm abandonat. El meu germà volia ser pilot. Tenia relotge d'or però se li havia trencat vidre. Nen, que no és hora. Bonic, tot era bosc, tot era vinya, tot era i vinya, estava ben treballada la terra, molta vinya, molta, i ametllers, i ueres també, però tot era bosc, molt verd, verd. Quan bombardejava l'ació trencava un munt de pins, per ra una destrossa. Però veus, no es va mar mai el bosc, no hi va haver cap endi de bosc. En morir no hi creia. Primer tiraven balas rompedoras, llars hi havia la loca. Si veniu porteu la tralladora. Aquell dia vaig dir "això que és la guerra". Anava al front amb una maleta, que es pensava que anava vacances. Estan cremant els sants i si fossin ninots. Tenia onze anys, avem a dibuix. Em van dir que ho sentien molt però que aquest camp de concentració no existia. Rojillo no me diu que soy padre de familia. Aquí, est d'aquí sóc. Vaig deixar el fusell, van donar una màquina d'escriure i ser el meu d'això. Un batalló té vuitents homens i una brigada té quatre centalls i una divisió té tres brigades. Jefe de la brigada era Manuel Álvarez Molón, aquest era asturiano. Conde de leia. Tenia la seva mare a l'Argentina i quan es va despedir li va donar l'abric i l'enviessin a sa mare. Jo me'l vaig armar. Un paio ferm amb una gorra blanca i negra molt bonica. Algo més d'ells? ¿Usted quiere venirse conmigo? Dic "sí". Jo ja ho sabia, ell era el secretari d'un coronel jefe de la sexta sèptima i octava regió militar. Jo jugava a bol. Després de la bomba atòmica Hiroshima ens van donar un permís definit. Hi havia una noia que vam fer istat, molt bona nena, i ens va preparar un be per Nadal. Allà ho vam passar tant puta allà. A dalt del cel el dia vint-i-cinc de juliol, no, el vint-i-cinc d'agost. Sant Jaume és, el dia vint-i-

Potser no pensaves massa. Anaves seguint la trajectòria. Podies quedar analfabet però que no en quedessis del tot. Aquells dies primers aquell temps van passar coses que no havien de passar. Vaig sentir una cosa que no té explicació. Anar a clavar cartells, anar a fer d'acomodador en un cine. M'havia de defensar. Tot això és fet vell. El va amagar a una verge de Montserrat. Bueno, és que tot va en conjunt, tot va lligat. Jo vaig arribar al col·legi no et diré a qui i o qui, però a b c d. Em demanes una cosa així. No és per fantasies o orgull però era la veu, la primera veu, o sigui que el rèquiem el cantava jo. És que és com si ho visquessis encara, li tenia molt d'apreci. Va vindre el pare Donato aquest que li van tallar el coll; escolta, que això, que allò - pare, he dit que no vindrà més i no vindrà més. Petit de tipò però era un gegant. Tres nits i tres dies en allà, interrogatori de la seva forma i manera. Allà hi vam arribar a ser més de dotze mil persones. Era un pistolero però ja d'ofici pistolero. Em van posar una altra vegada el desafecto. Sóc mecànic matriçaire jo. Ara sóc escultor. Mira, en el correccional número tres. En el camp de concentració sentir durant la nit uns crits que esgarrifaven. Jo entrava i sortia del camp de concentració de Reus com si fos a casa meva. I aquell era un torero, era més gran que jo i explicava la seva vida, era relotger. Alcañiz color rosa. Allà les noies que anaven passejant pel carrer que feien lo que es diu goma, no ho saps això? Xiqueta, deixeu-me despatxar aquest xiquet que és del camp. Un blau o un verd d'esperança. Quan havies d'anar a passar revista llavors es posava un gris o el que vulguis. Sent jove és com si fos el fang. Feia pena de la facilitat que hi havia de poguer-los matar. S'estava bé al niu de metralladores. Però arriba un moment que aquell xicot el cabó el caporal de la metralladora es queda bloquejat sense disparar. Vostè ha disparat? Jo a mils he disparat. Allà dispara, dispara i dispara. Tres anys de front. I s'havien de posar els galons a la butxaca. Jo l'escoltava, per mi un déu, un déu. Belchite, home. Ja no anavem a cantar ni a res. El diumenge abans vam clausurar l'exposició d'art. Mira, tots aquests llibres parlen del mateix.

Text extret de converses amb Pere Godall, Miquel Rebull, Pere Cañellas, Miquel Rosell, Josep Sanjuan i Miquel Morera, supervivents de la Lleva del 41 (Lleva del Biberó) mobilitzada el 1938 durant la guerra civil espanyola i formada per joves nascuts el 1920 i el 1921.

The debate on the objectivity of history is a recurring element common to other humanist disciplines and forming part of contemporary science-based discourses. History has been subjected to deconstruction and analysis from different perspectives, revealing its ideological construction as a narrative forming a basis for societies following politicized scripts considering the constant insistence on legitimization backed by its supposed scientific rigour based on empirical data. In accordance with its tendency to legitimize, traditional historical narrative uses the language of science, and cartography is a means for visually constructing a script based on facts. The view offered by a map is normally a complete, birds-eye view, attempting to clarify, shed light and establish a series of events in territory and time as we. To be able to sketch a way out of the processes of visibilization that this involves, it is necessary to establish a lateral visibilization strategy, remapping following the logic of individual memory and personal narratives.

any years have passed when we couldn't speak. The bombs fell on my house. When you talked about the war no-one took any notice. I had the advantage that I could play the piano. Everything was smashed. The first day we slept on a board on the ground. Forty-second division, two hundred and twenty-fourth brigade, nine hundred and fifth battalion, fourth company. This is my destiny. Musician, well let's start a cornet band. While we were shooting from one side to the other, it was nothing, it was quiet. March backwards, march forwards You can't explain it. It's hellish. I see a distant light. Like rabbits, like rabbits. Halt, halt, "titch". They called me "titch" because I was short. Don't get this has saved your life. Remember that! It's the mothers they mention most, they never say anything about fathers, but they do talk about mum. Stretched out on the ground like that I still played the piano on the ground, as if it was really there. I didn't wear glasses then; dead horses on the ground and eight or ten soldiers arguing. That's very hard. Really hard. A really big tank and we emptied where the horses used to stand. Mountains, flat topped hills they were going up. The pond, yes, because the pond is all there. You can imagine it. We weren't carrying any papers. Not many green areas. The water came down very dirty. The colour of earth, not much green, not much green, but there was earth. The name didn't matter anything. Bluish green. It's so different from the film. He lived and played the trumpet. After a year we were all in offices. Music from the south. The crisis? I've been through this. He stayed drinking and he drowned; drinking, drinking he drowned. I try and I don't know where I am. You'll let me know when you hold the exhibition, won't you? And they dressed me as a farmer and I went with them. Tecla's son, Tecla's son. I played the piano on top of a church, I don't know how they got it up there. I never said "they'll kill me", I said "I'm scared, I'm scared, I'm scared." You can't go to the moon because there isn't enough fuel. The devil likes work for idle hands and people stole from the quay and the next morning it all went up like a powder keg. "I'm a real captain" and he ran out on us at the last minute. Now I've promised that I want to go where they wanted to shoot me. They asked me my name, what was my name, and it was as if I almost couldn't speak with fear. Let's see, you say your name's Miguel. What's your mother's name? Some artists of the time put

on a kind of festival before leaving. It was grass and pines and we had a pond full of those little toads. You don't run until the bombs pass over your head. We didn't let a single horse pass. There was one of those grey mules, and we were: "Let's kill it, let's kill it" and "No, no, no", but it seemed that animal remembered its home and broke the rope and escaped and we had to kill it and we had a slaughterman from Girona. He could never recognize us. They killed our clerk who was a farmer from Cambrils near here. His mother started trying to get us to dig him up. You end up not talking about fear. They took us across the fields to take the statement. And that's how it happened. The red. Because I'm still afraid of it. That was a valley, the river. We were here on these hills in the sun. A burning summer sun. We got to Tibidabo and there was no-one, no-one. They give you a rifle and two hundred and fifty bullets. There was a telephone from one side of the river to the other and on the other side the Lieutenant-General was talking to the General Staff and he was insulting us. That sun really burned. Look, that boy who's gone to sleep, do you think he's really gone to sleep? A boy from Reus called Princep, a very brave boy. You took your eye off things and they would kill you. A young lad of 18, really thin. They heard a plane and they all disappeared. Listen, they're up here. Lieutenant, do you want...? Go, boy, go! go! I kept the mirror, the comb and the ABC book. Damn, they've killed me, I'm dead. He was hiding all day with me in the river for I couldn't breathe. I come out and they were all rolling around on the ground, but it wasn't salt, it was nitrate. We get to the company store and hell, they had everything. He was a factor for the railway company and she was waiting for her husband. A few hazelnuts and a handful of carob beans. That man was a music teacher and he also had a bakery in Toledo. I washed them and the buttons turned out to be cardboard. A very serious man. You had to call him "Your lordship". There was no way. He came in a soft-top car from Barcelona with a helmet and pistols. The convents must be burned! I had no plates, I had nothing. I didn't have any friends until my mother came with my aunt and I started crying. I'm sorry. In the old days, families were families and when they saw me abandoned like that. My brother wanted to be a pilot. He had a gold watch, but the glass was broken. It's not time, boy. Lovely, that was all woodland, it was all vines, it was all woodland and vines.

land was well worked - lots of vines, lots of them, and almond trees and fig trees too. It was all woodland, really nice. Green, green. When the air force dropped the bombs they smashed lots of pine trees and caused all sorts of damage on the ground. But the bombs never burned, you see, there was no incendiary fire. Dying, he didn't believe in it. First of all they fired destruction shells and then it went crazy. If you come, bring the machine gun. That day, I said, this really is war. He was going to the front with a suitcase and thought he was going on holiday. They were young saints as if they were dolls. I was eleven, we used to go to drawing classes. They told me they were very sorry, but that concentration camp didn't exist. Don't shoot me, I'm a father with a family. Here, I'm not that one. I left the rifle behind. They gave me a typewriter and that was my thing. I recovered. A battalion has eight hundred men and a brigade has four battalions and a division has three brigades. The brigade commander was Manuel Álvarez Manolín; he was Asturian. He was called Conde. His brother was in Argentina, and when he said goodbye she gave him a coat, which they sent to his mother. I looked at him. An upright man with a very smart black and white hat. Anyone else, then? Do you want to come with me? I said yes. I already knew, he was secretary to the Colonel commanding the sixth, seventh and eighth military regions. I used to play football. After the atomic bomb at Hiroshima they gave us indefinite leave. There was a girl and we got

Listen, this, that and the other, father. I've said I won't come again and I won't come again. A little man, but he was a giant. Three nights and three days there. Like interrogations. In the end there were more than twelve thousand of us there. He was a gunman. That was his trade, a gunman. They made me disaffected again. I'm a mechanic, a skilled machinist. Now I'm a sculptor. Look, in Correction Camp number three. In the concentration camp you could hear terrifying screams in the night. I went in and out of the Reus concentration camp as if it was my home. And he was a bullfighter, he was older than me and he told me his life story, he was a clockmaker. Pink Alcañiz. There the girls out used to parade up and down in the street to see and be seen, didn't you know that? Lass, let me serve this lad that comes from the camp. Blue, or green for hope. When you had to go and pass an inspection then you put a grey one on, or whatever colour you liked. When you're young it's as if you're made of clay. It was sad how easy it was to kill them. You were OK in the machine gun nest. But there comes a time when that lad, the corporal on the machine gun, gets blocked and doesn't fire. Have you fired a gun? I've fired thousands of them. There you shoot and shoot and shoot. Three years of the front. And they had to put the stripes on their pockets. I listened to him. For me he was a god, a god. Belchite! Then we didn't go to sing or anything. The Sunday before we closed the art exhibition. Look, all these books talk about the same thing.

*Tarragona 20 March 2009
Alba Mayol Curci
C/ Consell de Cent num. 259
08001 BARCELONA*

Dear Miss Mayol,

On 20 January this year I received your undated circular letter in which you informed me that you have won the Government of Catalonia Youth Art o8 art bursary. I am delighted for you, although I have not had the pleasure of meeting you, because you have taken an interest in me and in the "Lleida del Biberó" and as a survivor of the Spanish Civil War, and I will be happy to help you as much as I can.

My name is Pere Cañellas Mariné, born in Tarragona on 7 March 1920, a reinforcement of the 41st draft (Lleva del Biberó). On 28 April 1938 I joined the Republican Army and, from May to November that year, I fought for the land around the Ebro. From 20 December, around Christmas, I was on the Lleida front defending Catalonia, moving from the province of Tarragona to Barcelona and Tibidabo. Taken prisoner, I went to the Barbastro concentration camp (Osca) at the end of January and was released on 30 March that same year, 1939. I immediately joined the 4th Pyrenean Air Force Region of Zaragoza and was sent to the Castejon (Navarre) Air Force camp and qualified in 1941.

This is a summary of the course of a war that no one wanted and, which on top of that, was lost. You couldn't have more ups and downs and calamities. There were all kinds of them, although the years take their toll and the memory weakens.

I hope I can help you all I can with everything I can remember. Meanwhile, here is a firm handshake from a "Biberó" from Tarragona.

Signed – Pere Cañellas i Mari

PS. Please forgive the spelling and typing mis-

SERGI MATEU
Portaveu de la joventut

KATIA SMITH
Presidenta de França

FRANCISCO SANTOS DE LA IGLESIA
President del POPE

SOFÍA DE MAVERÁN
Reina d'Espanya

LEON WANCE
President del món

BOBBY TEDDY
Rei dels carrers

EULÀLIA PONS
Alcaldessa de Caldes de Malarríba

ÁRBOL BERCASÓN
Rei d'un país llunyà

ELISABETH MUÑOZ
Presidenta de la República Dominicana

CLAUDIA BOTICCELLI
Governadora de Califòrnia

CAMARADAS, CIUDADANOS, HERMANOS Y HERMANAS

ITZIAR ZORITA

EL PRE-PROCÉS

1. Lisboa, estiu de 2008

La Itziar col·labora amb el grup de teatre lisboeta Mala Voadora per al projecte "O decisivo na política". Es tracta d'una proposta escènica que a través de la representació de la figura del polític aprofundeix i ironitzà en els conflictes bèl·lics mundials. Apareixen els primers textos de discursos polítics i la posterior reflexió entorn a la seva construcció. Subjectes similars: polític i intèrpret.

Dos mesos de procés de creació i destrucció a la Fundació Gulbenkian. Estrena a la Fundació Serralves d'Oporto a mitjans d'agost.

2. Tren Lisboa-Bilbao

Motxilla i cables de vídeo. Olor a sardines a les mans, rastre inevitable de l'últim sopar al barri alt. La Itziar para esment en el so del tren. Es va quedant adormida. ...Victòria a pesar de tot el terror! Per aquest dret lluitarem fins la mort!... Em dirigeixo a vosaltres, amics meus!... Aquesta és la força de la llibertat!... els discursos es barregen al seu cap. Qui va dir allò de victòria a pesar de tota la suor i les llàgrimes? - pensa-. Tots els discursos són similars. Capacitat persuasiva. Victors i infinitat de descripcions de nació, estat i democràcia. Propaganda. Retòrica.

3. Festes de Bilbao

En una txoxna qualsevol de festes de Bilbao. La Itziar ha quedat amb l'Oihane, companya, sòcia, amiga de gairebé totes les aventures. La Itziar presenta la txoxna amb un *katxi* de cervesa (el de *kalimotxo* va quedar enrere, afortunadament). L'Oihane arriba al lloc després d'un concert "a l'estil rock basc". La Itziar li explica a l'Oihane la seva experiència a Portugal i les seves inquietuds respecte al món de la retòrica política. *retòrica política?* Diu l'Oihane tot rient. Això sí que són unes parades intenses per a unes festes de Bilbao. Totes dues s'enreden en la típica conversa sobre la política al món. Bla, bla, bla... la nit es presenta interessant.

4. Dinar al Txoko de Jokin

La *kuadrilla* es reuneix seguint religiosament velles rutines: El Jokin, la Karmele, l'Haizea, l'Eneko, el Mikel, la Larraitz, l'Oihane i la Itziar. Parlen de petites anècdotes quotidianes i, per descomptat, de la situació política del País Basc. Entre *txistores* i *txakoli*. Les mateixes històries de sempre, que si nació, que si estat democràtic, que si identitat cultural...

Hora de les postres: la Itziar i l'Oihane reprenen la conversa de la nit anterior. La Itziar té el títol al cap "Camaradas, Ciudadanos, Hermanos y Hermanas" (frase mítica de Trotsky). L'Oihane recorda les joves cares dels cambrers que servien a les txoxnas. Ets conscient dels feliços 30 quan el cambrer que et serveix la cervesa té com a màxim 18 anys. Adolescents. Petits joves. Continuaran

amb els mateixos referents i clichés polítics als nostres, 10 anys més vells?

5. Tornada a Barcelona

En la solitud de l'artista, la Itziar se submergeix en discursos recuperats i mitings del Youtube. Hitler, Eva Perón, Mao Tse Tung, Gaddafi, Ché, Castro, Bush, Obama, La Pasionaria, Churchill, Gandhi, Rosa de Luxemburgo, M. Luther King... Tan en comú des del punt de vista formal! Mestres de la retòrica. Captadors de masses. Comunicació construïda. Clixés. Plantilles. Propaganda. Menjadloses. Construcció política. La Itziar llegíex els discursos. Els desconeix. Els barreja.

Objectiu I: crear un únic discurs. Objectiu II: construir un vídeo-mítинг amb actors llegint el discurs. Actors = joves.

6. Projecte aprovat Art Jove

Projecte en marxa. Primera reunió amb l' Oriol i el Txuma. Més tard amb el Domènec, l'Alba i la Tjasa.

Primer assumpte per solucionar: com proposar la convocatòria als possibles col·laboradors-adolescents.

11. Mataró-Barcelona

El corsita diu adéu ofegat de calor. A partir d'ara, la Itziar i l'Oihane agafaran l'autobús o el tren.

11. L'espera

L'Oihane i la Itziar esperen correus electrònics i trucades desesperadament. Si no aconsegueixen reunir un grup de participants caldrà dur a terme el pla B (encara no l'han decidit). Passen els dies. Hi ha esperança.

15 de juny: Shaira, Ana, Teddy
17 de juny: Marína
22 de juny: Andrea i Marc F.
23 de juny: Marc V.
25 de juny: Aitor i Nil
1 de juliol: Penélope

8. Primera visita a Can Xalant

La Itziar cull el corsita (vehicle amb rodes) amb intenció d'anar a Can Xalant, Mataró. Pensant que es tractava d'una ciutat petita es perd durant més d'una hora pels carrers de Mataró. Agonía. Arriba tard. Reunió amb el Pep, la Deli, el Domènec, l'Oriol i el Txuma.

Assumpte principal: espai per realitzar el taller-gravació i preparar la convocatòria per reunir un grup d'adolescents que vulguin participar en el projecte.

Solució: posar-nos en contacte amb l'Associació de Veïns i Veïnes de Pla d'en Boet, barri on se situa Can Xalant.

Tornada a Barcelona. El corsita comença a fer sorolls estranys.

9. Festes del Barri Pla d'en Boet

Després d'un previ contacte amb la gent de l'associació, l'Oihane i la Itziar són convidades a les festes del barri. El corsita aconsegueix arrencar i es planta al barri. A les mans, cartells ifulls de mà.

Objectiu: enganxar cartells i repartir fulls de mà. Parlar amb qui vulgui més informació.

Conexions entre xurros i xocolata diversos membres de l'associació; entre ells, la Marisa, la Laura, l'Ana, el Quim... La rebuda és increïble. Una sensació de familiaritat i amabilitat envaeix la plaça.

10. Època d'exàmens

Visiten amb la Laura (Associació de veïns del Pla d'en Boet) cinc instituts de Mataró. Pengen cartells amb informació del taller, parlen amb diferents responsables de cada institut. La intenció és convocar un grup de 10-12 joves que vulguin participar al taller.

És època d'exàmens. El pitjor moment per organitzar un taller en plenes vacances. Cal provar-ho. Cal pensar en un pla B per si ningú no es vol apuntar.

Entre visita i visita tenen temps de veure els racons de Mataró. La Laura els hi parla de Les Santes, les festes d'allà. Dates interessants que caldrà recordar.

12. Mataró-Barcelona

El corsita diu adéu ofegat de calor. A partir d'ara, la Itziar i l'Oihane agafaran l'autobús o el tren.

11. L'espera

L'Oihane i la Itziar esperen correus electrònics i trucades desesperadament. Si no aconsegueixen reunir un grup de participants caldrà dur a terme el pla B (encara no l'han decidit). Passen els dies. Hi ha esperança.

15 de juny: Shaira, Ana, Teddy
17 de juny: Marína
22 de juny: Andrea i Marc F.
23 de juny: Marc V.
25 de juny: Aitor i Nil
1 de juliol: Penélope

8. Primera visita a Can Xalant

La Itziar cull el corsita (vehicle amb rodes) amb intenció d'anar a Can Xalant, Mataró. Pensant que es tractava d'una ciutat petita es perd durant més d'una hora pels carrers de Mataró. Agonía. Arriba tard. Reunió amb el Pep, la Deli, el Domènec, l'Oriol i el Txuma.

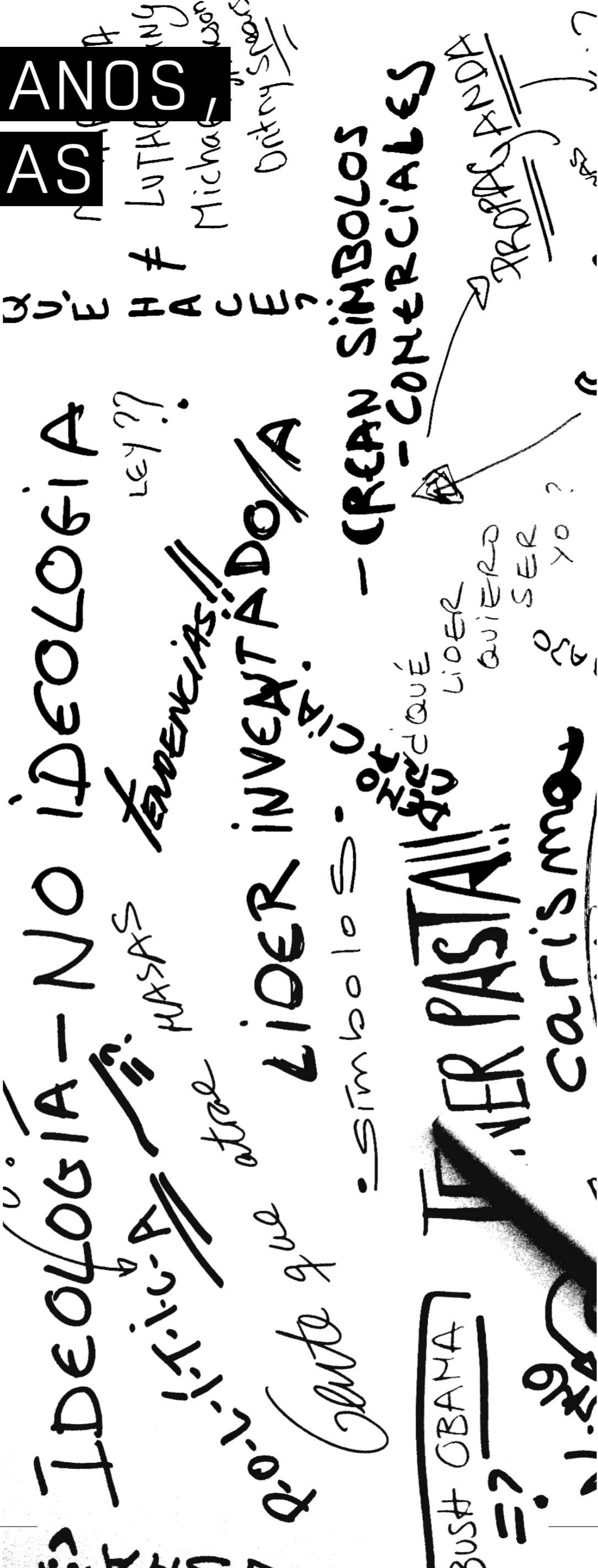
Assumpte principal: espai per realitzar el taller-gravació i preparar la convocatòria per reunir un grup d'adolescents que vulguin participar en el projecte.

Solució: posar-nos en contacte amb l'Associació de Veïns i Veïnes de Pla d'en Boet, barri on se situa Can Xalant.

Tornada a Barcelona. El corsita comença a fer sorolls estranys.

9. Festes del Barri Pla d'en Boet

Després d'un previ contacte amb la gent de l'associació, l'Oihane i la Itziar són convidades a les festes del barri. El corsita aconsegueix arrencar i es planta al barri. A les mans, cartells ifulls de mà.

THE PRE-PROCESS

1. Lisbon, summer 2008

Itziar is collaborating with the Lisbon theatre group Mala Voadora for the "O decisivo na política" project. It is a theatre project which, by representing politicians, deals ironically and in depth with wars around the world. The first texts of political speeches and subsequent reflection about their construction appear. Similar subjects: politician and performer.

Two months of a creation and destruction process at the Gulbenkian Foundation. It opens at the Serralves Foundation in Porto in mid-August.

2. Lisbon-Bilbao train

Rucksack and video cables. The smell of sardines on her hands, an inevitable trace of her last supper in the hilltop district. Itziar notices the sound of the train. She drops off to sleep. ...Victory despite all the terror! We will fight to the death for this right!... I am talking to you, my friends!... This is the strength of freedom!... the speeches get mixed in her head. Who said that stuff about victory despite all the sweat and tears? she thinks. All the speeches are similar. Persuasive capacity. Cheering and endless descriptions of nation, state and democracy. Propaganda. Rhetoric.

3. Bilbao Festival

In any Bilbao Festival *txoza*. Itziar has arranged to meet Oihane – a colleague, partner and friend who has shared nearly all her adventures. Itziar is waiting in the *txoza* with a *katxi* of beer (leaving the *kalimotxo* mixed drinks fortunately behind her). Oihane arrives after a Basque-style rock concert. Itziar tells Oihane about her experience in Portugal and her thoughts about the world of political rhetoric. *Political rhetoric!* says Oihane, laughing. Those are strong words for Bilbao festival. The two of them embark on a typical conversation about politics in the world. Blah, blah, blah... it looks like an interesting night.

4. Lunch at the Txoko de Jokin

The *gang* meets, religiously following old routines: Jokin, Karmele, Haizea, Eneko, Mikel, Larraitz, Oihane and Itziar. They tell little everyday stories and, of course, talk about the situation in the Basque Country. Between *txistorras* and *txakoli*. The same stories as always: nation, democratic state, cultural identity...

5. Return to Barcelona

Time for dessert: Itziar and Oihane go back to the previous night's conversation. Itziar has the title in her head: "Camaradas, Ciudadanos, Hermanos y Hermanas" (a legendary quote from Trotsky). Oihane recalls the young faces of the waiters serving in the *txozas*. You're aware of your happy thirties when the waiter serving you is 18 at the most. Teenagers. Little youngsters. Will they follow the same references and political clichés as we do, despite being ten years younger?

6. Return to Barcelona

In her solitude Itziar submerges herself in recovered speeches and political meetings on YouTube. Hitler, Eva Perón, Mao Tse Tung, Gaddafi, Ché, Castro, Bush, Obama, La Pasionaria, Churchill, Gandhi, Rosa

Luxembourg, M. Luther King... So much in common in terms of form! Masters of rhetoric. Capturers of masses. Constructed communication. Clichés. Templates. Propaganda. Brainwashing. Political construction. Itziar reads the speeches. She deconstructs them. She mixes them.

Objective I: To create a single speech. Objective II: to construct a video political meeting, with actors reading the speech. Actors = young people.

6. Project approved by Art Jove

Project up and running. First meeting with Oriol and Txuma. Later with Domènec, Alba and Tjasa.

First issue to resolve: how to sell the idea to possible collaborators/teenagers.

7. The waiting

Oihane and Itziar are desperately awaiting emails and phone calls. If they don't manage to get a group of participants together, they will have to implement the still undecided Plan B. The days go by. There is hope.

8. First visit to Can Xalant

The basis for the project is established. The adventure begins. Oihane and Itziar toast it. Itziar tells Oihane that the title of the project, referring to a quote from a speech by Trotsky, is from none other than Stalin. *Comrades, citizens, brothers and sisters:* curious coincidences unworthy of analysis.

9. First day of the workshop at Can Xalant:

- Hi, we're Itziar and Oihane, we're at Can Xalant. We're going to do a little tour of the centre so you can get to know it. Have any of you done any theatre before? The project consists of (...) What do you think?

Main matter for discussion: place for holding the workshop/recording and preparing publicity to bring together a group of teenagers who want to take part in the project.

Solution: getting in contact with the Pla d'en Boet Residents' Association, which covers the district where Can Xalant stands.

Return to Barcelona. The little *Corsa* starts making funny noises.

9. Pla d'en Boet Local Festival

After contact with people from the association, Oihane and Itziar are invited to the district's festival. The little *Corsa* manages to start and they get to the district. In their hands are posters and flyers.

Objective: To put up posters and hand out flyers. To talk to anyone who wants more information.

Between churros and hot chocolate, they meet various members of the association, including Marisa, Laura, Ana, Quim... The welcome is amazing. A friendly feeling invades the square, as if they were all part of a family.

10. Exam time

Together with Laura (Pla d'en Boet Residents' Association) they visit five schools